

Но не скърби, азъ зная вече:
не само тукъ — и тамъ е мракъ!
Не пѣятъ булкитѣ привечерь,
приседнали на кжщний прагъ,

ония стари, тжжни пѣсни,
които нѣматъ сякашъ край.
И мислишъ ли, че ми е лесно
да си припомнямъ всичко? — Знай:

ще дойдатъ дни, ще мине време,
звездитѣ ще блестятъ надъ насъ
и ний, които днеска дремемъ,
ще чуемъ новъ, незнаенъ гласъ.

Ще станемъ и ще тръгнемъ мигомъ
по лжчезаренъ пжтъ — кжде?
Самъ азъ не знамъ кжде ще стигнемъ
презъ оня чудно свѣтълъ день.

Ще срѣцнемъ хора здрави, силни
далечъ въ простора озаренъ.
Срѣдъ тѣхъ ний двама ще преминемъ
съсь погледъ ясенъ и студенъ.

Най-после нека те попитамъ
за майка ми. Живѣй ли тя?
Коситѣ си все тѣй ли сплита,
сади ли пролѣтни цвѣтя,